

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích bài Một chuyện đùa nho nhỏ](#)
2. [Nghị luận phân tích Một chuyện đùa nho nhỏ \(mẫu 1\)](#)
3. [Phân tích Một chuyện đùa nho nhỏ lớp 10 hay \(mẫu 2\)](#)
4. [Văn mẫu lớp 10: Phân tích Một chuyện đùa nho nhỏ chi tiết \(mẫu 3\)](#)

Nhắc đến văn học Nga, không thể không nói đến những đóng góp của Sê-khốp, một thầy thuốc chữa bệnh cho con người dựa vào văn học. Đó là những căn bệnh tinh thần đáng sợ, được chữa lành và cứu rỗi. Một chuyện đùa nho nhỏ là một truyện ngắn có đề tài về tình yêu, được viết vào năm 1886. Để hiểu sâu về tác phẩm đặc sắc này, cùng chúng tôi theo dõi 3 bài mẫu phân tích Một chuyện đùa nho nhỏ lớp 10 siêu hay dưới đây.

Đề bài: Viết bài văn nghị luận phân tích, đánh giá về chủ đề và nhân vật trong truyện Một chuyện đùa nho nhỏ (Sê-khốp)

Dàn ý phân tích bài Một chuyện đùa nho nhỏ

Mở bài: Giới thiệu chung về tác giả, tác phẩm.

Thân bài:

- Bối cảnh của câu truyện.
- Phân tích tâm lý và hành động của nhân vật Nadia và nhân vật “tôi”.
- Trò đùa và tình cảm của nhân vật “tôi” đối với Nadia diễn ra thế nào.

Kết bài: Cảm nhận về câu truyện.

Phân tích Một chuyện đùa nhỏ của Sê-khốp

Nghị luận phân tích Một chuyện đùa nhỏ (mẫu 1)

Văn học luôn là những thước phim đặc sắc phản ánh đời sống, và cũng là bức tranh tường tượng dựa trên sức sáng tạo của con người. Người tác giả viết nên những án văn sẽ trở thành một nhà nghệ thuật vĩ đại. Nhắc đến đó, trong văn học Nga người ta nghĩ ngay đến Sê-khốp, một thầy thuốc chữa bệnh cho con người dựa vào văn học. Đó là những căn bệnh tinh thần đáng sợ, được chữa lành và cứu rỗi. Một chuyện đùa nhỏ là một truyện ngắn có đề tài về tình yêu, được viết vào năm 1886.

Ngay trong những dòng đầu tiên, ta đã thấy được khung cảnh của nước Nga hùng vĩ và xinh đẹp. Một buổi sáng trong sáng nhưng lại giá lạnh, dưới bầu trời ấy là đất nước ngập tràn tuyết trắng. Bức tranh xinh đẹp đó cũng là khởi đầu của một câu chuyện tình yêu xinh đẹp. Giọng văn hàm súc của ông đã tạo nên một cô gái Nga như bông tuyết trắng trên nền trời. Sự xinh đẹp ấy có thể khiến người đọc choáng váng. Những chi tiết từ mái tóc, lông tơ trên môi cũng được tác giả miêu tả kỹ nhằm thể hiện sự mong manh của người con gái. Sự việc bắt đầu từ khi anh hàng xóm đến rủ cô nàng đi trượt tuyết và được cô nàng đồng ý.

Trong quá trình ấy, có thể thấy được Nadia là một người nhút nhát, rụt rè. Cô lấy hết dũng khí nhận lời chàng trai, cũng vượt qua nỗi sợ để cùng nhân vật tôi trượt xuống bên dưới. Vào giây phút căng thẳng đó, chàng trai bên tai cô nói lời yêu. Đến khi xuống tới chân dốc, cô vừa kinh ngạc, vừa nghi ngờ về lời tỏ tình của chàng trai. Có thể thấy cô là một cô gái dịu dàng, không vội vàng hay cáu kỉnh. Tuy nhiên, những chi tiết “không muốn tin rằng gió đã nói đi đâu đó” như đang nói lên đi đâu gì đó. Phải

chẳng thực ra cô gái cũng đã đem lòng cảm mến nhân vật “tôi”? Như để khẳng định lại, cô đành đi cùng chàng trai trượt tiếp lần nữa. Vẫn vào khoảnh khắc ấy, chàng trai lại nói tiếp câu đó. Giữa lúc Nadia đang chìm đắm, nhân vật “tôi” mới chỉ ra rằng đó chỉ là một trò đùa cợt.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng Nadia như đắm chìm trong những lời tỏ tình giả dối lúc trượt tuyết ấy. Vậy nên nàng dường như không thể không chơi trượt tuyết, tuy vẫn còn khiếp đảm với quá trình trượt xuống. Tuy đó là một hành động mạo hiểm, nhưng Nadia biết, chỉ có những lúc ấy cô nàng mới nghe được lời tỏ tình tưởng chừng như chân thật ấy. Vậy là chỉ vì một câu nói, một trò đùa nhỏ của người khác đã khiến người con gái đảo lộn cuộc sống và sinh hoạt. Những khi nàng leo lên bậc thang để trượt xuống, nhân vật “tôi” lúc này chỉ đứng dưới và thờ ơ nhìn. Khi trượt xuống, nhân vật tôi nhận ra rằng có lẽ tình cảm của mình đối với cô gái cũng cảm kia đã tiến lên một bước. Có lẽ nào, tình cảm nhân vật “tôi” trở thành tình yêu, cảm mến, là một phép thử cho tình cảm cả hai người. Chi tiết ấy chính là một chướng ngại vật trên con đường của cả hai, và dường như họ đã vượt được qua nó. Và cuối cùng, một phần nhân vật “tôi” tạo nên phép thử ấy bởi khi bắt đầu, tôi không mất mát gì sau trò chơi.

Đông qua, xuân tới xóa đi những ngày lạnh giá mùa đông. Hai người lại gặp nhau trong khung cảnh mùa thu nên thơ tại nước Nga xinh đẹp. Trước ngày đi, hai người mới thực sự mở lòng ra với nhau, mới có câu “tôi yêu em” thực sự. Sau một trò đùa nhỏ, hai con người lại gần sát lại nhau đến thế! Sự rụt rè, ngại ngùng của người con gái và sự tinh tế, hướng nội của người con trai đã tạo nên cho chúng ta một tình huống truyện độc đáo. Tuy nhiên kết cục của câu truyện, nhân vật “tôi” lại không có được Nadia. Cô nàng đã đến với một người khác, tìm được hạnh phúc của riêng mình. Có lẽ, đây chính là một kết thúc tốt cho cả hai người. Kết cục ấy cũng khiến cho người đọc có thêm một khoảng trống để suy nghĩ và có thể viết tiếp câu chuyện.

Đọc văn của Sê khốp, những nhân vật dưới ngòi bút của ông như đang sống. Họ như đang có thực, đang sống và nhận được hạnh phúc ở một nơi nào đó trên thế giới này. Câu chuyện trên cũng thế, tình yêu của hai người tuy đầu thềm lặng nhưng lại làm cho người đọc sự rung động. Có lẽ ở một kết cục nào đó, hai người ấy sẽ hạnh phúc bên nhau.

Phân tích Một chuyện đùa nho nhỏ lớp 10 hay (mẫu 2)

Văn học luôn là những thước phim đặc sắc phản ánh đời sống, và cũng là bức tranh tường tượng dựa trên sức sáng tạo của con người. Người tác giả viết nên những áng văn sẽ trở thành một nhà nghệ thuật vĩ đại. Nhắc đến đó, trong văn học Nga người ta nghĩ ngay đến Sê Khốp, một thầy thuốc chữa bệnh cho con người dựa vào văn học. Đó là những căn bệnh tinh thần đáng sợ, được chữa lành và cứu rỗi. Một chuyện đùa nho nhỏ là một truyện ngắn có đề tài về tình yêu, được viết vào năm 1886.

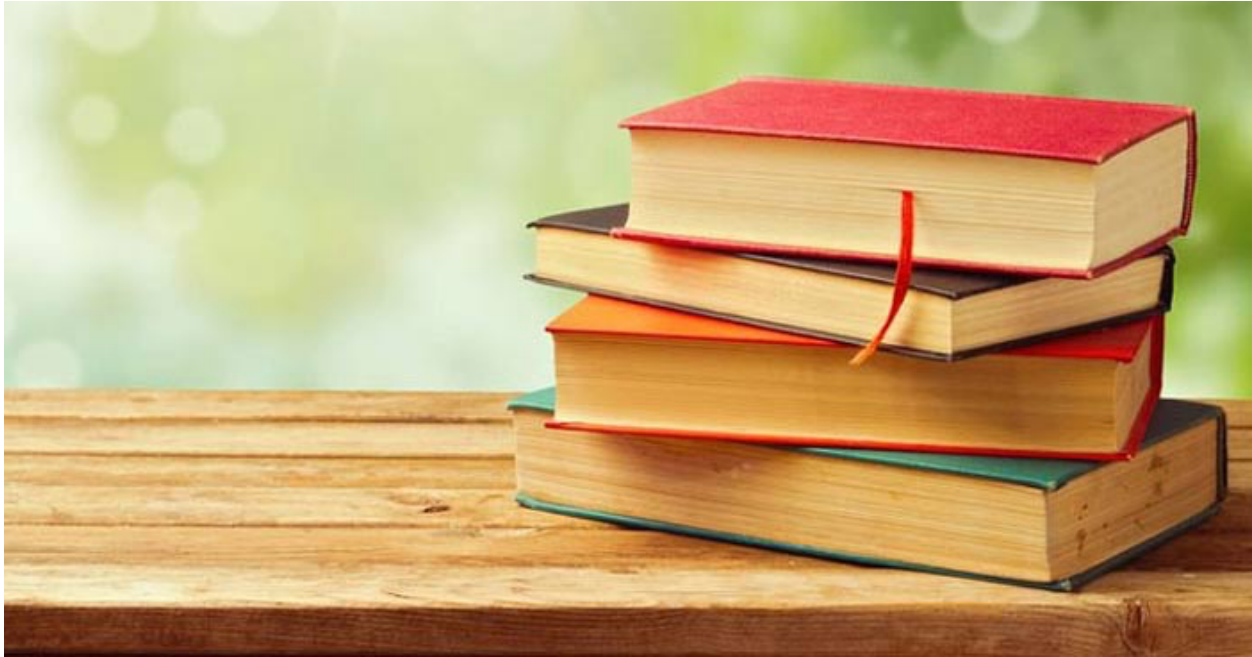
Ngay trong những dòng đầu tiên, ta đã thấy được khung cảnh của nước Nga hùng vĩ và xinh đẹp. Một buổi sáng trong sáng nhưng lại giá lạnh, dưới bầu trời ấy là đất nước ngập tràn tuyết trắng. Bức tranh xinh đẹp đó cũng là khởi đầu của một câu chuyện tình yêu xinh đẹp. Giọng văn hàm súc của ông đã tạo nên một cô gái Nga như bông tuyết trắng trên nền trời. Sự xinh đẹp ấy có thể khiến người đọc choáng váng. Những chi tiết từ mái tóc, lông tơ trên môi cũng được tác giả miêu tả kỹ nhằm thể hiện sự mong manh của người con gái. Sự việc bắt đầu từ khi anh hàng xóm đến rủ cô nàng đi trượt tuyết và được cô nàng đồng ý.

Trong quá trình ấy, có thể thấy được Nadia là một người nhút nhát, rụt rè. Cô lấy hết dũng khí nhận lời chàng trai, cũng vượt qua nỗi sợ để cùng nhân vật tôi trượt xuống bên dưới. Vào giây phút căng thẳng đó, chàng trai bên tai cô nói lời yêu. Đến khi xuống tới chân dốc, cô vừa kinh ngạc, vừa nghi ngờ về lời tỏ tình của chàng trai. Có thể thấy cô là một cô gái dịu dàng, không vồ vập hay cáu kỉnh. Tuy nhiên, những chi tiết “không muốn tin rằng gió đã nói đi đâu đó” như đang nói lên điều gì đó. Phải chăng thực ra cô gái cũng đã đem lòng cảm mến nhân vật “tôi”? Như để khẳng định lại, cô đồng ý cùng chàng trai trượt tiếp lần nữa. Vẫn vào khoảnh khắc ấy, chàng trai lại nói tiếp câu đó. Giữa lúc Nadia đang chìm đắm, nhân vật “tôi” mới chỉ ra rằng đó chỉ là một trò đùa cợt.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng Nadia như đắm chìm trong những lời tỏ tình giả dối lúc trượt tuyết ấy. Vậy nên nàng dường như không thể không chơi trượt tuyết, tuy vẫn còn khiếp đảm với quá trình trượt xuống. Tuy đó là một hành động mạo hiểm, nhưng Nadia biết, chỉ có những lúc ấy cô nàng mới nghe được lời tỏ tình tưởng chừng như chân thật ấy. Vậy là chỉ vì một câu nói, một trò đùa nhỏ của người khác đã khiến người con gái đảo lộn cuộc sống và sinh hoạt. Những khi nàng leo lên bậc thang để trượt xuống, nhân vật “tôi” lúc này chỉ đứng dưới và thờ ơ nhìn. Khi trượt xuống, nhân vật tôi nhận ra rằng có lẽ tình cảm của mình đối với cô gái dũng cảm kia đã tiến lên một bước. Có lẽ nào, tình cảm nhân vật “tôi” trở thành tình yêu, cảm mến, là một phép thử cho tình cảm cả hai người. Chi tiết ấy chính là một chướng ngại vật trên con đường của cả hai, và dường như họ đã vượt được qua nó. Và cuối cùng, một phần nhân vật “tôi” tạo nên phép thử ấy bởi khi bắt đầu, tôi không mất mát gì sau trò chơi.

Đông qua, xuân tới xóa đi những ngày lạnh giá mùa đông. Hai người lại gặp nhau trong khung cảnh mùa thu nên thơ tại nước Nga xinh đẹp. Trước ngày đi, hai người mới thực sự mở lòng ra với nhau, mới có câu “tôi yêu em” thực sự. Sau một trò đùa nhỏ, hai con người lại gần sát lại nhau đến thế! Sự rụt rè, ngại ngùng của người con gái và sự tinh tế, hướng nội của người con trai đã tạo nên cho chúng ta một tình huống truyện độc đáo. Tuy nhiên kết cục của câu truyện, nhân vật “tôi” lại không có được Nadia. Cô nàng đã đến với một người khác, tìm được hạnh phúc của riêng mình. Có lẽ, đây chính là một kết thúc tốt cho cả hai người. Kết cục ấy cũng khiến cho người đọc có thêm một khoảng trống để suy nghĩ và có thể viết tiếp câu chuyện.

Đọc văn của Sê khốp, những nhân vật dưới ngòi bút của ông như đang sống. Họ như đang có thực, đang sống và nhận được hạnh phúc ở một nơi nào đó trên thế giới này. Câu chuyện trên cũng thế, tình yêu của hai người tuy đầu thềm lạnh nhưng lại làm cho người đọc sự rung động. Có lẽ ở một kết cục nào đó, hai người ấy sẽ hạnh phúc bên nhau.

Văn mẫu lớp 10: Phân tích Một chuyện đùa nhỏ chi tiết (mẫu 3)

Văn chương xưa nay luôn là tấm gương lớn phản ánh hiện thực trong tính khuynh hướng tư tưởng và tình cảm. Văn chương là “con đẻ” của đời sống không trải qua “vạn kiếp” biến thiên văn chương trở về nơi mà nó được với danh phận là một “người mẹ” đã trải qua tất cả những gì trên đời, ôm trong lòng hết thảy những hi-nộ-ái-ố của thế gian để giáo dục chính đứa con đời sống của mình. Như M.L.Kalinine đã từng phát biểu: “Văn học làm cho con người thêm phong phú, tạo khả năng cho con người lớn lên, hiểu được con người nhiều hơn”. Trong cuộc hành trình trở về ấy có lẽ người nghệ sĩ chính là người đã dắt văn chương đi những bước đi đầu tiên. Thật vậy, trong những năm tháng hành nghề y của mình nhà văn vĩ đại của nước Nga-Sê Khốp đã chữa lành bệnh cho biết bao người cả về thể xác lẫn tinh thần, với tinh thần nhân đạo cao cả những tác phẩm văn học của ông thực sự đã trở thành một “người mẹ” cứu rỗi biết bao tâm hồn.

Nhắc đến Sê Khốp người ta sẽ nghĩ ngay đến hàng hàng tá những nhận định, những quan niệm về văn học của ông, nhưng để nói ra những lời ấy ông đã đánh đổi bằng một cuộc sống với tuổi thơ tù đọng, nhàm tẻ, lèng xèng những xu, hào, rần rĩ những lời chì chiết, đay nghiến và đòn roi. Sinh ra trong một gia đình thương nhân cấp thấp; cùng với cuộc sống cực khổ, Sê Khốp cứ thế trưởng thành, lớn lên nhưng tâm hồn không hề bị cần cỗi, đui chột mà ngược lại càng mềm mại, dịu dàng, trong sáng. Đến với văn chương là để giúp đỡ gia đình, khi ông được học bổng, và rời thành phố quê hương tới Moscow làm sinh viên Đại học Y khoa, nhưng bằng văn tài kiệt xuất của mình ông đã trở thành đại biểu lớn cuối cùng của văn học hiện thực Nga nửa cuối thế kỷ XIX.

Có thể nói Sê Khốp là bậc thầy của thể loại truyện ngắn, một thể loại tưởng chừng như đơn giản nhưng đã làm nản lòng không ít nhà văn. Không chỉ thế, đi đâu đặc biệt và cũng là sự độc đáo, riêng biệt ở hầu hết các truyện ngắn của ông chính là không có cốt truyện nhưng sức chứa tinh thần mà ông đem lại cho người đọc lại rất lớn. Có thể ví các truyện ngắn của ông như những “lát cắt tươi rói” trong cuộc sống hoặc nói một cách khác, ông đã bê những “mảng sống” ngoài xã hội vào trong truyện của mình. Nói về Sê Khốp, Bậc thầy ngôn từ Việt Nam-Nguyễn Tuân từng bộc bạch: ” Sêkhốp là con chim linh diệu của buổi tịch dương trên đồng cỏ đại nước Nga xưa, Sêkhốp là cánh diều sáo vĩ đại, trên đôi cánh âm vang tiếng nói của hiện thực và nhịp thơ của lãng mạn. Sê Khốp là bậc thầy của tiếng Nga, tên tuổi ông sáng chói trong lâu đài của Chủ nghĩa nhân đạo.”

Bước vào gia tài truyện ngắn của nhà văn ta thấy thật “giàu sang”, “phong phú” với hơn năm trăm truyện ngắn với những cảm hứng khác nhau. Ta có thể kể đến “Những kẻ âm đạm”, “Người trong bao”... nhưng những tác phẩm ấy man mác cái điệu buồn buồn. Khác với số còn lại, “Một Chuyện đùa nho nhỏ” là một trong những câu chuyện nói về tình yêu, về sự trong sáng đầy chất lãng mạn của cuộc sống được Sê Khốp viết vào năm 1886.

Đi vào trang văn của Sê Khốp ta như được ngắm nhìn khung cảnh của nước Nga xinh đẹp. Đó là “Một buổi trưa mùa đông trong sáng... Trời giá lạnh”, dưới bầu trời trong xanh xen xen vào vài tia nắng cùng lớp tuyết trắng phủ đầy mặt đất, đây đích thực là cảnh đẹp của nước Nga. Trong một câu miêu tả nhà văn đã vẽ ra một bức tranh xinh đẹp đồng thời cũng vẽ ra khởi đầu của câu chuyện. Ngay mở đầu câu chuyện Sê Khốp đã khiến người ta nhận ra ngay giọng văn của ông đó là giọng văn hàm súc và cô đọng. Cô gái tên Nadia xuất hiện trong giọng văn “kiệm lời” ấy xinh xắn trong đám bụi tuyết đổ xuống từ bầu trời: “những hạt bụi tuyết nhỏ trắng xoá bám lên mấy món tóc xoắn vòng rủ hai bên thái dương nàng, lên hàng lông tơ mịn phía trên môi.” Vào một ngày mùa đông, một anh chàng hàng xóm đã rủ Nadia đi trượt tuyết, vốn là một cô gái dịu hiền và có phần hơi nhút nhát, Nadia sợ hãi nhưng chàng trai cứ năn nỉ, động viên mãi và cô đành chiều theo.

Bằng tất cả sự dũng cảm của mình, Nadia và nhân vật “tôi” đã trượt xuống. Chiếc xe bay vèo như phát đạn, gió quất vào như muốn ngắt đầu khỏi vai. Đúng vào giây phút sợ hãi nhất, chàng trai thấn thì vào tai nàng: “Nadia, tôi yêu em!” Xuống tới chân dốc, mặt nàng tái nhợt, thở thoi thóp vì chuyển mạo hiểm kinh hoàng, nhưng lúc hoàn hồn thì nàng trở nên bản khoăn về lời tỏ tình. Na-đi-a “không muốn tin rằng gió đã nói đi đâu ấy” vì gió không biết nói, không thể nói được những đi đâu ấy và nàng không biết ai là người nói nhưng trong tâm nàng nghĩ rằng “tôi” nói đi đâu ấy và không muốn tin gió nói đi đâu ấy. Hơn ai hết, có lẽ chính nàng đã đem lòng yêu nhân vật ‘tôi’ nên nàng mong muốn và hi vọng không phải mình nghe nhầm. Cố vượt qua nỗi sợ hãi, nàng đành nghẹn chàng trai trượt lần nữa. Vẫn tái mét, nàng lẩy bẩy bước lên

xe trượt cùng chàng lao xuống, và giữa lúc gió quất, giữa lúc kinh hoàng nhất chàng lại nói: “Nadia, tôi yêu em!”. Nadia vẫn đắm chìm trong lời nói ấy, nó giống như một liều thuốc giúp nàng bình tĩnh lại trong lúc hoảng loạn nhất, cho nàng cái cảm giác an toàn và ấm áp. Nàng cứ đắm chìm trong bốn tiếng: “Nadia, tôi yêu em!” ấy mà không phát giác được rằng đó chỉ là trò đùa cợt: “Ồi gương mặt đáng yêu của nàng mới ngộ nghĩnh làm sao!”. Câu vẫn như phôi bày tất cả rằng đây chỉ là một trò đùa của nhân vật “tôi”.

Câu nói đùa của chàng trai cứ thế tiếp tục những ngày sau đó, cô gái không còn sự bình yên nữa. Nàng không thể sống thiếu các cuộc trượt tuyết. Thực ra nàng vẫn khiếp hãi như trước, nhưng nàng đã nhiễm phải câu tỏ tình và mong khám phá đi đâu bí ẩn đối với nàng: ai đã nói lời yêu nàng: chàng trai hay trận gió. Và có lần, quyết tìm ra bằng được, nàng mạo hiểm trượt một mình. Nhưng nàng có nghe được lời tỏ tình không, có lẽ chính nàng cũng chẳng rõ, vì nỗi sợ hãi khi trượt tuyết một mình đã làm nàng mất khả năng nhận biết mọi âm thanh. Người ta thường nói “Đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai”, chỉ vì câu nói thì thào ấy mà nàng làm đảo lộn hết những gì nàng vẫn hay thể hiện hằng ngày. Người kể chuyện suy đoán rằng một người sợ độ cao và nhát gan như Na-đi-a sẽ không trượt tuyết một mình vì mặt nàng nhìn trắng bệch, chân thì run rẩy khi đứng nhìn đỉnh đ ỏi. Nhưng không! Thật điên rồ, hành động của Na-đi-a là nàng run rẩy, sợ hãi nhưng vẫn xăm xăm đi bước lên bậc thang lên đỉnh đ ỏi và quyết định một mình trượt xuống dưới để xem có còn nghe thấy câu nói ấy không. Một lần nữa Nadia đã thực sự bị chìm vào trong mộng tưởng khi đã không nhận ra đó là một trò đùa. Đỉnh điểm là Hành động thờ ơ đứng nhìn Na-đi-a tự leo lên những bậc thang và trượt tuyết một mình trong nỗi sợ hãi của nhân vật “tôi” trong câu chuyện.

Đến lúc này có lẽ nhân vật “tôi” nhận ra rằng bản thân đã không còn khả năng đ ồng cảm với Nadia nữa. Tình cảm mà “tôi” dành cho Nadia phải chăng đã xuất phát từ tình cảm th ần mến, yêu quý. Câu nói “Nadia, tôi yêu em!” có thể là một phép thử dành cho Nadia? Cho dù là thế nào đi chăng nữa, cuối cùng tất cả nhân vật “tôi” cũng là người mất mát sau trò đùa của mình vì tuy anh bày ra trò đùa nhưng nó lại không mang đến kết quả tốt đẹp gì. Na-đi-a vẫn không biết ai là người nói câu nói ấy và anh vẫn chưa thật sự bày tỏ tấm lòng mình với nàng để r ồi phải đi xa trong sự u sầu. Lời nói “Tôi yêu em!” ấy thật khác với lời yêu chân thành và cao thượng của Puskin:

*“Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng
Lúc rụt rè, khi hậm hực lòng ghen”*

(Tôi yêu em)

R ồi mùa xuân đã đến với nước Nga, đập tan đi những khối băng tuyết đã bao phủ suốt những ngày đông, trò chơi trượt tuyết chấm dứt dường như lời đùa ấy cũng dần phải kết thúc. Nadia s ầu, khổ não vì vắng những lời tỏ tình. Nhân vật “tôi” chuẩn bị

lên thủ đô. Trước ngày ra đi, chàng đứng nép bên hàng rào ghé nhìn trộm sang nhà nàng, thấy nàng bước ra hiên, bu ãn bã. Hình ảnh “hàng rào” trong câu chuyện là một mẫu chốt quan trọng, nó là một hình ảnh biểu tượng ngăn cách tâm hồn hai nhân vật. Hai con người, hai tâm hồn dù ở cùng một không gian địa lý nhưng lại không chạm được đến nhau, bị ngăn cách bởi một hàng rào mỏng manh. Tưởng chừng như đã rất gần nhau nhưng lại không thể nào tiến thêm một bước nữa. Những cơn gió xuân thổi tới, nàng rướn lên như cầu khẩn, và chàng rình chờ lúc một cơn gió thoảng qua khẽ nói: “Nadia, tôi yêu em!” Nàng reo lên, bừng sáng, giang hai tay đón cơn gió. Hình ảnh “hàng rào” tuy chỉ là một chi tiết nhỏ bé nhưng nó có ý nghĩa rất lớn trong câu chuyện như một mắt xích để người đọc thấy được sự chuyển biến tâm trạng của hai nhân vật sau trò đùa ấy.

Những lời yêu có phần nông nổi nhưng lại rụt rè và khó nói, đó là những lời thì thầm của tuổi non trẻ. Nhân vật “tôi” là một người trí thức, một người tinh tế, nhưng lại thiếu tự tin, đã không dám thổ lộ trực tiếp với nàng, mà phải mượn lời của gió, mà phải thì thầm từ xa. Thậm chí khi đã trưởng thành hơn, nhớ lại và kể lại, chàng cũng không dám thú nhận tình yêu của mình dành cho nàng, không dám thú nhận cả sự nuối tiếc của mình vì cô gái ấy đã đi lấy người khác, có con với người khác... “Người hàng xóm” của Nguyễn Bính cũng ngại ngùng như thế, chẳng mãnh liệt như thi sĩ Xuân Diệu từng viết:

“Hỡi xuân hồng ta muốn cắn vào ngươi!”

(Vội vàng)

Trong suốt sự nghiệp sáng tác của mình Sê Khốp vẫn luôn là một nhà nhân đạo sâu sắc, đúng như cái cách mà ông đã nhận định: “Một người nghệ sĩ chân chính là một nhà nhân đạo từ trong cốt tủy”. Nhà văn sau cùng để cho Nadia được hạnh phúc nhưng không phải với nhân vật “tôi”. Có lẽ đây là cái kết tốt nhất cho tình yêu “trò đùa này” cho dù ta có để cây bút đi theo Sê Khốp mãi mãi đây ắt vẫn là cái kết cuối cùng. A.I.Bogdanovich nhận ra âm hưởng trữ tình của tác phẩm như trong một bài thơ, và nhận xét về cái kết của truyện: “...trong đoạn kết dù sao vẫn xuất hiện cảm xúc bu ãn, như cuộc sống nói chung vẫn bu ãn như thế, nếu như trong cả cuộc đời, ký ức xúc động nhất và tuyệt vời nhất được lưu giữ lại chỉ là cái trò vớ vẩn của những ngày trẻ tuổi”. Và cứ thế “Một chuyện đùa nho nhỏ” sẽ chỉ là câu chuyện tình yêu của một chàng trai dành cho một cô gái trẻ trung, xinh đẹp và thật dễ thương.

Câu chuyện kết thúc với dấu ba chấm gợi ra cho ta đầy suy ngẫm. Đọc câu chuyện người ta sẽ nghĩ Nadia là điển hình cho sự cả tin, ngây ngô của “những người khờ dại chỉ biết yêu bằng tai”. Thế nhưng nếu không có ngày hôm ấy, có lẽ cả đời Nadia sẽ không hiểu được thế nào là yêu, và sẽ mãi sống như một cái bóng không biết đam mê, Xuân Diệu từng trải lòng:

“Yêu, là chết ở trong lòng một ít,
Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu?”

Tưởng chừng như lòng nàng đã lụi đi một phần, nhưng chính góc lụi tàn ấy là nơi mà tình yêu bắt đầu nảy nở trong con người Nadia. M.Gorki đã nhận xét rất có lý rằng: Đọc Sêkhốp, chúng ta thấy “phảng phất đâu đây nụ cười buồn buồn của một tâm hồn biết yêu thương”, “tiếng thở dài khẽ mà sâu của một trái tim trong sạch”.

Đọc văn Sê khốp ta mới thấy tâm hồn mình được mở mang, đón nhận những điểu giản dị nhưng thâm thúy. Khi những trang văn đóng lại đó mới là lúc văn học “sống”. Ta nâng mình lên đến gần với nhà văn và cùng viết cho tác phẩm một đường sống mới, ta tiếp nhận văn học bằng thứ tình cảm chân thành. Ta sẽ chẳng biết được trong suốt quá trình ấy văn học đã khơi lên trong ta những suy tư, những cảm xúc mới, có khi chưa hề nếm trải, có khi lại thấy quá quen. Nhưng tất cả đã đủ thấy quyên năng vô hạn của văn chương đối với đời sống, đó là giáo dục con người ta nhận thức.

Một lần nữa ta khẳng định được rằng tác phẩm của Sê khốp giống như viên kim cương đa diện lóng lánh, nếu từ một điểm nhìn, ta thấy nó ánh lên màu này, nhưng chỉ chết đi một chút thôi đã thấy chuyển sang màu khác. Và hơn thế văn chương Sê khốp đã khơi lên những lòng trắc ẩn, giáo dục con người.

Ngoài phân tích *Một chuyện đùa nho nhỏ*, các em có thể tham khảo thêm tài liệu về tác phẩm:

- [Soạn bài Một chuyện đùa nho nhỏ SGK Ngữ Văn 10 \(Kết nối tri thức\)](#)

Trên đây là 3 bài mẫu phân tích *Một chuyện đùa nho nhỏ* tuyển chọn hay nhất, được chúng sưu tầm và tổng hợp để gửi đến các em học sinh, thầy cô làm tài liệu tham khảo. Hỗ trợ các em nắm được dàn ý và cách viết một bài văn nghị luận tác phẩm văn học hay. Cảm ơn đã theo dõi bài viết của chúng tôi!

DOWNLOAD 3 bài mẫu phân tích *Một chuyện đùa nho nhỏ* **FULL bản Word/PDF** tại nút **TẢI VỀ DƯỚI ĐÂY**: